

MAGAZÍN VÍKEND DNES

1. Stále se obhajuji sám před sebou, říká Tomáš Savka

14.09.2024 Magazín Víkend DNES - Tomáš Štáštka

strana: 8 rubrika: Scéna

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostrava

SuperStar se se mnou už asi potáhne navždy, přiznává zpěvák a muzikálový herec Tomáš Savka. Držitel dvou Thálií spojil většinu své kariéry s Ostravou, nyní ale zkouší v Praze. Už ve čtvrtek se na Fidlovačce představí v muzikálu Donaha!

Text

Uplynulo dvacet let od chvíle, kdy téměř celý národ hltal první ročník soutěže Česko hledá SuperStar. I proto se dodnes leckomu vybaví jména většiny tehdejších finalistů; v čele s pozdější vítězkou Anetou Langerovou. Na čtvrtém místě skončil Tomáš Savka. Vedle Langerové to byl právě on, pro koho se soutěž stala odrazem k výrazné kariéře. Prosadil se totiž ve světě muzikálu. Svědčí o tom už dvě ceny Thálie, které v letech 2014 a 2023 získal. Obě si vysloužil výkony v **Národním divadle moravskoslezském, Ostrava** se stala jeho uměleckým domovem. Nyní ale zkouší v Praze. "V hloubi duše jsem uvažoval, v čem bych se mohl vrátit. Už jen proto, že tu celá rodina bydlíme. A právě Donaha! mi přišlo smysluplné. Role, která je mi tak nějak ušitá na tělo," říká jednačtyřicetiletý herec k muzikálu, který pražské Divadlo Na Fidlovačce uvede 19. září.

* Čím vás muzikál Donaha! tak oslovil? Hrajete v něm už podruhé.

V Plzni jsme měli skvělou partu kluků, co těch šest rolí ztvárňovala. A tady je to podobné. Donaha! pojednává o obyčejných chlapech, kteří procházejí tíživou situací a vymýšlejí, jak z toho ven. Každý má svůj osobní příběh, manželku, nemanželku, dítě, nedítě... Je to prostě jako v životě.

* Hrajete tedy stejnou roli?

Ano a o to je to těžší. Každý režisér a každý dramaturg má na látku jiný názor. Jejich přístup se v pohledu na různé situace dost liší. Máme třeba scénu, kde se naši hrdinové v jednom bytě poprvé před sebou svléknou do trenek. V různých inscenacích je to pojaté jako děsná sranda a ona z toho opravdu čiší. Ovšem my to podáváme spíše jako minidrama. Každý z našich chlapů řeší svůj vlastní problém. Jeden je tlustej, druhej hubenej, třetí starej, čtvrtý se stydí, pátej je teplej. Víc tedy vnímáme jejich vnitřní pocity. Až to následně samo vytváří potřebnou legraci a to mne na tom baví.

* Muzikál vznikl dle úspěšného britského filmu. Dokázal byste říci, čím tohle téma o chlapech v trenkách tak zaujalo?

Je to tím obyčejností. Všichni vědí, že příběh je trochu přitažený za vlasy, ale jeho hrdinové jsou obyčejní chlapi, ve kterých se každý najde. Ženský v nich naleznou svoje chlapy a i ti chlapi se zde najdou sami. Zažil jsem to v Plzni. Na představení tam chodily převážně divačky, ovšem často s sebou tahaly manžely. Většinou ne úplně nadšené ze skutečnosti, že musí večer do divadla. A pak vidíte, jak ona do něj strká loktem: "Hele, to jsi ty!" Chlap se začne řezat... A máme je oba! To je na tom to hezké.

* Vraťme se ještě k Ostravě. Ač tam působíte dlouho, nikdy jste se tam...

... neodstěhoval. Přitom to bylo několikrát ve hře, ovšem osud to vždy překazil. Některé z našich dětí chodilo do školy v Praze a nešlo to jinak. A když už bylo stěhování na spadnutí, tedy když i nejmladší syn mojí ženy ukončil základku a hlásil se na konzervatoř do Ostravy i do Prahy, přišel covid. Ten nám celou akci opět zarazil a teď už to asi takto necháme. (smích)

* Dojíždění vám tedy nevadí?

Ano, je náročné, vlastně čím dál náročnější. Jenže když to divadlo se tam dělá tak dobře! Ostrava mne přijala za svého a já si toho moc vážím. Tak jsem si řekl, že dokud budu schopen, budu dál dojíždět. Z devadesáti procent jezdím vlakem, i když i sebehezčí vlak se vám za ty roky omrzí. Už dovedu přesně odhadnout, jací lidé nastupují, co budou říkat, co budou hledat, kdy půjdou na jídlo či na záchod. Znáám už i všechny průvodčí. Je to tedy celé docela vtipné.

* A co v tom vlaku děláte vy? Opakujete si?

Prvních šest let jsem se ve vlaku učil a nebyl schopen usnout. Ale těch dalších šest let, co máme Andulku, většinou sednu a spím. Na dvě hodiny prostě umřu. Pak se proberu, zopakuju si text a vystupuju.

* Pocházíte přitom z druhého konce republiky. Jak jste se v Ostravě objevil?

Na konkurz. Hrál jsem v pražském Kalichu v představení Pomáda a kolegyně, která z Ostravy pocházela, mi řekla, abych přijel na konkurz Evity. Tehdy jsem ani nevěděl, že tam mají muzikálové divadlo. Tak jsem přijel, roli mi dali a já záhy pochopil, že je mi v Ostravě dobře.

* Za tuto roli jste dostal Thálii. Tehdy jste se mi po ceremoniálu svěřil, že jste se "potřeboval obhájit po SuperStar". Opravdu to tak bylo? Ještě deset let po soutěži se to s vámi táhlo?

Určitě. To už se potáhne navždy. Ta soutěž byla opravdu asi fenomén, když nás veřejnost poznává i po dvaceti letech. Dokonce i ti, kteří do divadla nechodí a netuší, co dnes dělám. Prošel jsem si v rámci těchto ohlasů ale časy, kdy to byla spíš přítěž. Těsně po naší SuperStar začaly televize chrlit jednu takovou soutěž za druhou a nás najednou bylo na náš malý trh všude moc. Úplná devalvace. První dva roky jsme se měli skvěle a další dva roky neměli práci. Protože jsme byli ze SuperStar.

* Byl ten váš první ročník výjimečný? Že se tam tehdy sešel výběr vaší generace?

Nemyslím si, že by byl výjimečný svým obsazením. To na rovinu. Výjimečný byl tím, že to bylo poprvé. Učil se to štáb, učili jsme se to my. Podle nějakého rámcového mustru, který nikdo moc neznal. A učila se to i veřejnost.

* Přínos soutěže na začátku vaší kariéry byl asi nepochybný. Jak by se vyvíjela bez ní? Šel byste si za muzikálem i tak?

Nevím, jestli přímo k muzikálu, ale určitě by směřovala k muzice. Od šesti let jsem hrál na housle, pak na klavír, zpíval. Hudba by mne tedy asi neminula. Moje máma měla sice tendenci dát mne na gympl, ale já stejně utekl na hudební gymnázium do Německa. Muzika mi chyběla. Gympl jsem si ale dodělal, na což jsem docela pyšný, protože moje zaměření je úplně jiné.

* Dvacet let uplynulo i od vašeho prvního muzikálu. Hned v zimě roku 2004 jste totiž naskočil do Miss Saigon. Po bok Jiřího Korna či Karla Černocho. Jaké to bylo?

Na první zkoušku nezapomenu. Tehdy jsem ještě za sebou neměl konzervatoř – tu jsem začal studovat až na základě zkušenosti z Miss Saigon. Vybrali mne klasicky přes konkurz a schválili v Londýně, ovšem když jsem přišel na první zkoušku, režisér Petr Novotný mi rovnou řekl: "Upozorňuji vás, že dělám výhradně s profesionály. Tak si sedněte na p*del a dávejte bacha." Tak jsem se rozklepal, ale následně o to víc zatnul. Navíc mi okamžitě pomohli dva lidé. Jeden z nich byl Tomáš Trapl. Chytil mne za ruku a se slovy "Poď, vole..." mi pomohl poprvé přejít jeviště. Druhým byl Honza Fiala, syn Limonádového Joea. To byl prostě kamarád. Tyhle dva si tedy pamatuju úplně přesně. Začátky nebyly jednoduché.

* Byla pro vás Miss Saigon ten pověstný prubířský kámen?

Asi ano, ale já měl takových zkoušek víc. Tím asi navážeme na to, jak jsem vám po Tháliích říkal, že se musím obhájit. Já se totiž takto obhajuji i sám před sebou. Mám pocit, že chci něco dokázat. V Miss Saigon se to povedlo: nazkoušel jsem ji a následně i odpremiéroval. Zároveň jsem tehdy ale pochopil, že se musím spoustu věcí naučit, a zaměřil na zmíněnou konzervatoř.

* Tehdy jste se rozhodl, že se vydáte cestou muzikálového herce?

Ano. Do toho mi ale vycházely desky a koncertoval jsem. Alba už dnes nevydávám, ale po koncertech jezdím. Divadlo je pro mne ovšem taková zvláštní, hezká disciplína.

* Když zmiňujete ty desky, vydal jste dosud dvě. První hned "začerstva" v roce 2004, druhou o rok později. Jak se na tuto tvorbu díváte s odstupem?

Moje první deska byla šitá horkou jehlou. Tehdy jsme prostě všichni museli okamžitě vydávat alba, aby se rychle prodávala. Co k tomu víc říci... Ovšem druhá deska už byla čistě moje volba. Tam jsem si vybíral písničky já. Dneska už je sice nezpívám, ale když je někde zaslechnu, moc mne baví. Některé by stály za to, aby se udělaly znovu a v jiném kabátu. Druhé desky se tedy prodalo méně, ale rozhodně jí nelituju. Pak jsem ale vydal ještě jednu desku. Policejní album, které se nesmí prodávat. Působím totiž jako sólista Hudby Hradní stráže a Policie České republiky. Spolupracuji s nimi deset roků a mám zde svoje profilové céděčko. Asi dvacet swingových věcí s big bandem naživo. To je ta moje muzika, se kterou jezdím. Swing se dá hrát ve třech lidech, se symfonickým orchestrem a big bandem, ale třeba jen s pianem a kontrabasem.

* Máte v tomto ohledu nesplněné sny?

Průběžně se v oboru vzdělávám. Učím se třeba na Waldemaru Matuškoví. Poslouchám jeho bigbandové období a snažím se naučit jeho frázování v češtině. Přišel jsem totiž na to, že devadesát procent českých posluchačů chce slyšet české písničky. A swing je v češtině opravdu specialitka.

Tomáš Štástka, tomas.stastka@mfdnes.cz

Foto: Jan Zátorský, MAFRA

Stále se obhajuji sám před sebou, říká Tomáš Savka

SuperStar se se mnou už asi potáhne navždy, příznává zpěvák a muzikálový herec **Tomáš Savka**. Držitel dvou Thálií spojil většinu své kariéry s Ostravou, nyní ale zkouší v Praze. Už ve čtvrtek se na Fidovalce představí v muzikálu **Donaha!**

Text Tomáš Štáštka

Uplynulo dvacet let od chvíle, kdy téměř celý národ hltal první ročník soutěže Česko hledá SuperStar. I proto se dodnes leckomu vybaví jména většiny tehdejších finalistů; v čele s pozdější vítězkou Anetou Langerovou. Na čtvrtém místě skončil Tomáš Savka. Vedle Langerové to byl právě on, pro koho se soutěž stala odrazem k výrazné kariéře. Proslavil se totiž ve světě muzikálu. Svědčí o tom už dvě ceny Thálie, které v letech 2014 a 2023 získal. Obě si vysloužil výkony v Národním divadle moravskoslezském; Ostrava se stala jeho uměleckým domovem. Nyní ale zkouší v Praze. „V hloubi duše jsem uvažoval, v čem bych se mohl vrátit. Už jen proto, že tu celá rodina bydlíme. A právě Donaha! mi přišlo smysluplné. Role, která je mi tak nějak ušitá na tělo,“ říká jednactýřiletý herec k muzikálu, který pražské Divadlo Na Fidovalce uvede 19. září.

Čím vás muzikál Donaha! tak oslovil? Hrajete v něm už podruhé.

V Plzni jsme měli skvělou partu kluků, co těch šest rolí ztvárňovali. A tady je to podobné. Donaha! pojednává o obyčejných chlapcích, kteří procházejí tíživou situací a vymýšlejí, jak z toho ven. Každý má svůj osobní příběh, manželku, nemanželku, dítě, nechtě... Je to prostě jako v životě.

Hrajete tedy stejnou roli?

Ano a o to je to těžší. Každý režisér a každý dramaturg má na látku jiný názor. Jejich přístup se v pohledu na různé situace dost liší. Máme třeba scénu, kde se naši hrdinové v jednom bytě poprvé před sebou svléknou do trenek. V různých inscenacích je to pojaté jako děsná sranda a ona z toho opravdu číší. Ovšem my to podáváme spíše jako minidrama. Každý z našich chlapců řeší svůj vlastní problém. Jeden je tlustej, druhý hubenej, třetí starej, čtvrtý se stydí, pátý je teplej. Víc tedy vnímáme jejich vnitřní pocity. Až to následně samo vytváří potřebnou legraci a to mně na tom baví.

Muzikál venikl dle úspěšného britského filmu. Dokázal byste říci, čím tohle téma o chlapcích v trenkách tak zaujalo?

Je to tím obvyčejnějším. Všichni vědí, že příběh je trochu přitažený za vlasy, ale jeho hrdinové jsou obvyčejní chlapi, ve kterých se každý najde. Ženský v nich naleznou svoje chlapy a ti chlapi se zde najdou sami. Zažil jsem to v Plzni. Na představení tam chodily převážně divačky, ovšem často s sebou tahaly manžely. Většinou ne úplně nadšené ze skutečnosti, že musí večer do divadla. A pak vidíte, jak ona do něj strká loktem: „Hele, to jsi ty!“ Chlap se začne řezat... A máme je oba! To je na tom to hezké.

Vratme se ještě k Ostravě. Ač tam působíte dlouho, nikdy jste se tam...

... neodstěhoval. Přitom to bylo několikrát ve hře, ovšem sousto z vždy překazil. Některé z našich dětí chodilo do školy v Praze a nešlo to jinak. A když už bylo stěhování na spadnutí, tedy když i nejmladší syn moji ženy ukončil základku a hlásil se na konzervatoř do Ostravy i do Prahy, přišel covid. Ten nám celou akci opět zarazil a teď už to asi takto necháme. (smích)

Dojždění vám tedy nevdají?

Ano, je náročné, vlastně čím dál náročnější. Jenže když to divadlo se tam dělá tak dobře! Ostrava mne přijala za svého a já si to toho moc vážím. Tak jsem si řekl, že do budoucva budu dál dojždět. Z devadesáti procent jezdím vlakem, i když

Foto: Jan Zátorský, MAFRA

i sebehezčí vlak se vám za ty roky omrzí. Už dovedu přesně odhadnout, jací lidé nastupují, co budou říkat, co budou hledat, kdy půjdou na jidlo či na záchod. Znáám už i všechny průvodčí. Je to tedy celá do celá vtipná.

A co v tom vlaku děláte vy? Opakujete si?

Prvních šest let jsem se ve vlaku učil a nebyl schopen usnout. Ale těch dalších šest let, co máme Andulku, většinou sednu a spím. Na dvě hodiny prostě umřu. Pak se probuřím, zopakuju si text a vystupuju.

Pocházíte přitom z druhého konce republiky. Jak jste se v Ostravě objevil?

Na konkurz. Hrál jsem v pražském Kalichu v představení Pomáda a kolegyně, která z Ostravy pocházela, mi řekla, abych přijel na konkurz Evity. Tehdy jsem ani nevěděl, že tam mají muzikálové divadlo. Tak jsem přijel, roli mi dali a já záhy pochopil, že je mi v Ostravě dobře.

Za tuto roli jste dostal Thálii. Tehdy jste se mi po ceremoniálu svěřil. Ze jste se „potřeboval obhájit po SuperStar“. Opravdu to tak bylo? Ještě deset let po soutěži se to svámi táhlo?

Určitě. To už se potáhne navždy. Ta soutěž byla opravdu asi fenomén, když nás veřejnost poznává i po dvaceti letech. Do konce i ti, kteří do divadla nechodí a netuší, co dnes děláme. Prošel jsem si v rámci těchto ohlasů ale easy, kdy to byla spíš přítěž. Těsně po naší SuperStar začaly televize chrlit jednu takovou soutěž za druhou a nás najednou bylo na náš malý trh všude moc. Úplná devalvace. První dva roky jsme se měli skvěle a další dva roky neměli práci. Protože jsme byli ze SuperStar.

Byl ten váš první ročník výjimečný? Ze se tam tehdy sešel výběr vaší generace?

Nemyslím si, že by byl výjimečný svým obsazením. To na rovinu. Výjimečný byl tím, že to bylo poprvé. Učil se to štáb, učili jsme se to my. Podle nějakého rámcového mustru, který nikdo moc neznal. A učila se to i veřejnost.

Přímou soutěží na začátku vaší kariéry byl

asi nepochybný. Jak by se vyvíjela bez ní? Šel byste si za muzikálem i tak?

Nevim, jestli přímo k muzikálu, ale určitě by směřovala k muzice. Od šesti let jsem hrál na housle, pak na klavír, zpíval. Hudba by mne tedy asi nemimula. Moje máma měla sice tendenci dát mne na gymnázium, ale já stejně utekl na hudební gymnázium do Německa. Muzika mi chyběla. Gympl jsem si ale dodělal, na což jsem docela pyšný, protože moje zaměření je úplně jiné.

Dvacet let uplynulo i od vašeho prvního muzikálu. Hned v zimě roku 2004 jste totiž naskočil do Miss Saigon. Po bok Jiřího Korna či Karla Černocho. Jaké to bylo?

Na první zkoušku nezapomenu. Tehdy jsem ještě za sebou neměl konzervatoř – tu jsem začal studovat až na základě zkušenosti z Miss Saigon. Vybrali mne klasicky přes konkurz a schválili v Londýně, ovšem když jsem přišel na první zkoušku, režisér Petr Novotný mi rovnou řekl: „Upozorňuji vás, že dělám výhradně s profesionály. Tak si sedněte na p’del a dávejte bacha.“ Tak jsem se rozklepal, ale následně o to víc zatnul. Navíc mi okamžitě pomohli dva lidé. Jeden z nich byl Tomáš Trapl. Chytil mne za ruku a se slovy „Pojd, vole...“ mi pomohl poprvé přejít jeviště. Druhým byl Honza Fiala, syn Límonádového Jody. To byl prostě kamarád. Tyhle dva si tedy pamatuju úplně přesně. Začátky nebyly jednoduché.

Byla pro vás Miss Saigon ten pověstný rubínový kámen?

Asi ano, ale já měl takových zkoušek víc. Tim asi navážeme na to, jak jsem vám po Tháliích říkal, že se musím obhájit. Já se totiž takto obhajuji i sám před sebou. Mám pocit, že chci něco dokázat. V Miss

Saigon se to povedlo: naskoušel jsem ji a následně i odpremiéroval. Zároveň jsem tehdy ale pochopil, že se musím spoustu věcí naučit, a zamířil na zmíněnou konzervatoř.

Tehdy jste se rozhodl, že se vydáte cestou muzikálového herce?

Ano. Do toho mi ale vycházely desky a koncertoval jsem. Alba už dnes nevydávám, ale po koncertech jezdím. Divadlo je pro mne ovšem taková zvláštní, hezká disciplína.

Když zmiňujete ty desky, vydal jste dosud dvě. První hned „učerštrva“ v roce 2004, druhou o rok později. Jak se na tuto tvorbu díváte s odstupem?

Moje první deska byla šitá horkou jehlou. Tehdy jsme prostě všichni museli okamžitě vydávat alba, aby se rychle prodávala. Co k tomu víc říci... Ovšem druhá deska už byla čistě moje volba. Tam jsem si vybral písničky já. Dneska už je sice nezpívám, ale když je někde zaslechnu, moc mne baví. Některé by stály za to, aby se udělaly znovu a v jiném kabátu. Druhé desky se tedy prodalo méně, ale rozhodně jí nelituju.

Pak jsem ale vydal ještě jednu desku. Policejní album, které se nesmí prodávat. Působím totiž jako sólista Hudby Hradní stráže a Policie České republiky. Spolupracuji s nimi deset roků a mám zde svoje profilové ceděčko. Asi dvacet swingových věcí s big bandem naživo. To je ta moje muzika, se kterou jezdím. Swing se dá hrát ve třech lidech, se symfonickým orchestrem a big bandem, ale třeba jen s pianem a kontrabasem.

Máte v tomto ohledu nespěšné sny?

Průběžně se v oboru vzdělávám. Učím se třeba na Waldemaru Matuškoví. Poslouchám jeho bigbandové období a snažím se naučit jeho frázování v češtině. Přišel jsem totiž na to, že devadesát procent českých posluchačů chce slyšet české písničky. A swing je v češtině opravdu specialitka.

tomas.stastka@mfdnes.cz

« zpět na začátek